

Прочитаніето на вѣстницытѢ е полезно когато вѣстни-карството е почиттелно и серіозно, и когато ся бори да защищава само истинѣтъ и правдѣтъ, защото тогазы улучшава нравытѢ на юношеството и на народа, и му вдѣхнува всякога онова само което е благопотрѣбно и полѣзно за самыйтѢ народъ и за отечеството; а врѣдѣтелно е когато вѣстникарството е велехвално, пълно съ надути думы праздни отъ истинско съдържаніе, та пълни главытѢ на юношеството съ дымъ и мракъ безъ да му допуща да си състави ясно понатіе за работытѢ, и еще повече когато раздражня нискы-тѢ страсти чрѣзъ оклеветанія проихождящы повече отъ личенъ интересъ и своекорыстіе.

Слѣдъ това опрѣдѣленіе читателитѢ ни сѣ свободны да направятъ заключеніе имали ли сме и имамы ли ный БългаритѢ вѣстници каквото трѣба и могли ли сме да ся ползу-ваемы отъ тѣхъ.

НЪЩО ЗА ПРЕВОДЫТѢ

(Отъ Юсефа Юнмманна)

Отъ еднакво добри списанія по-мило е намъ орчги-налното. Като говориме за литературата на нѣкой народъ, стѣга питаме: какво има оригинално? СтаритѢ Гърци за това само стоѣтъ по-горѣ отъ РимлянитѢ, че сѣ повече оригинални. Само оригиналността има въ себе си красота. Читателя по-добрѢ разумѣва оригиналната книга, отъ колкото преведената, и слисателя на оригиналната книга осѣща по-голѣмо наслажденіе, защото душевнитѢ му си-ли, разума, чувството повече дѣйствувать, кога самичакъ изнамира нѣщата и свободно ги съчинява, когато на пре-водача тѣкмо по-мѣчната часть на списваніето остава, т. е. да търси думи за мислитѢ и то малко-много свободно и доброволно. Преводача се отнася къмъ оригиналния спи-сатель, както фотографина къмъ гениалния живописецъ: втория самъ прави образитѢ, първия ги уприличава: фото-графина е подражателъ, а живописеца е майсторъ. За то-ва оригиналната литература не заличава народния си ха-рактеръ и като едно саморасло дърво най-добрѢ вирѣе въ своята земя. Литература само отъ преводи е градина